

Biedny Mario. Znajduje się w królestwie, którym rządzi Tavel. To on wydaje rozkazy i podsuwa pomysły. Wypytuje o przebieg kariery i pozwala Mario pochwalić się debiutem w roli Dolores Frank w filmie Jacka Smitha *Flaming Creatures*, rolą służącej w *Chumlum* Rona Rice'a, główną rolą pięknej blond syreny w *Normal Love* Smitha i pomniejszą rolą baletnicy w różowych rajstopach w tym samym filmie. Zapytany, czy krytykom podoba się jego aktorstwo, Mario udziela odpowiedzi godnej jego imienniczki w słynnym peanie Jacka Smitha *The Perfect Filmic Apposite-ness of Maria Montez*¹⁴. „To zabawne – odpowiada Mario bez cienia wyrachowania – ale cokolwiek bym zrobiła, zawsze wypada to dobrze, nawet kiedy miała to być pomyłka. Najwspanialsze błędy, jakie popełniłam na ekranie, zmieniły się we wściekle, znakomite aktorstwo”.

Biedny Mario. Zaczyna się jego poniżenie. Tavel każe mu powtarzać: „Przez wiele lat słyszałam twoje imię, ale nigdy nie brzmiało tak pięknie jak wtedy, gdy się dowiedziałam, że jesteś producentem filmowym, Biegunko”. Mario musi wciąż powtarzać „biegunka”, zmieniając wymowę i przesuując akcent. Potem musi bezgłośnie poruszać ustami, podczas gdy Tavel wypowiada to słowo za niego. „Poruszaj ustami, jakby «biegunka» była najśłodszym nektarem” – poucza go Tavel. Mario jest mu posłuszny, wciąż szczęśliwie nieświadomy, do czego doprowadzi zabawa w sprawianie przyjemności producentowi Biegunce. Odważnie zademonstruje entuzjastyczne nastawienie do gry w „butelkę”, tj. do masturbacji polegającej na wkładaniu butelki do odbytu (pamiętajmy jednak, że widzimy tylko jego twarz)¹⁵. Dzielnie odgryzie głowę żywemu kurczakowi, posłuszny poleceniu Tavela, by odegrać ten jarmarczny numer. Pokaże sposób, w jaki Esmeralda uwodzi trzy różne postaci – kapitana, księdza i Quasimodo – w *Dzwonniku z Notre Dame*. Krzyknie z przerażenia i odtańczy cygański taniec samymi ramionami; będzie wydymał wargi, szyderczo się uśmiechał i wytykał język; zakryje dolną część twarzy welonem, by pokazać, że umie odegrać złość lub smutek samymi oczami. Powtórzy za Tavelem, traktując to jako ćwiczenie w wymawianiu spółgłosek: „Właśnie zadusiła mom ulubionom pantere: Patrycje, mojom pantere, właśnie jom biednom, zadusiłam. Nie zadrapałam się jednak, a ledwie zmoczyła się nieco”.

¹⁴ Zob. *Wait for Me at the Bottom of the Pool/The Writings of Jack Smith*, red. J. Hoberman i E. Leffingwell, New York: Serpent's Tail, High Risk Books 1997, s. 25-35. Pierwotnie opublikowane w *Film Culture* 27 (zima 1962-63).

¹⁵ Ten moment w *Screen Test # 2* sugeruje, że najbardziej spektakularna scena z filmu *Trash* w reżyserii Paula Morrissey'a – z Holly masturbującą się butelką po coli – została zapożyczona od Tavela. Chociaż Morrissey twierdził, że wczesne filmy Warhola uważa za celebryckie własną wielkość, nudne i pretensjonalne, to jednak często się nimi posiłkował we własnej twórczości.